

[Kurt Brauer.]

gave, man politisk har besluttet sig for at løse, og derved får man et meget bedre overblik. Samtidig laver man noget, som kræver politisk mod. Man laver alternative planer og lader politikerne vælge mellem alternative planer for opgavens løsning, og så laver man i øvrigt rullende 5 års planer; man fører de alternative planer à jour og offentliggør, hvilke resultater det ville have haft, hvis oppositionens plan var bragt i anvendelse, og man offentliggør, hvilke resultater det faktisk har haft nu, hvor regeringens plan er blevet bragt i anvendelse. Disse planer føres løbende à jour, og man kan ændre på dem undervejs, efterhånden som man opdager sine fejltagelser. Jo, det er uhyre interessant.

Videre fra New York skulle man så tage en tur til Washington for at studere i det amerikanske forsvarsministerium, hvor McNamara indførte systemet, efter at han havde haft overordentlig succes med det på Fordfabrikkerne. Netop forsvarsministeriet er blevet det første ministerium både i USA, i Canada og i England, som har prøvet systemet, og her har vi jo netop problematikken om, at værdien meget vanskeligt kan måles. Man har nogle generaler og så nogle politiske ideer om, hvordan man skal sikre sit land, men det er uhyre svært at måle den faktiske sikkerhedsværdi, som denne form for slagskibe og denne form for flyvere har givet; alligevel er det netop i forsvarsministerierne, man er gået i gang med PPBS-systemet.

Jeg tror, at en rundrejse til de lande, jeg har nævnt, og til de personer, jeg har nævnt, virkelig ville komme Danmark til gode på et eller andet tidspunkt, for jeg tror, at vi alt for længe har haft en uoverskuelig planlægning her i landet. Vi har vel alle haft vor oplevelse dermed, og jeg skal fortælle min.

Min oplevelse med dansk planlægning fik jeg, da jeg for et par år tilbage under den hede- ste narkodebat ville finde ud af, hvad problemet i grunden drejede sig om, og gik op på vort udmærkede bibliotek og spurgte: hvor mange narkomaner er der? Jeg fik at vide, at der var 2.000. Ja, hvad er det, de nu skal have her? Ja, det var 42 mill. kr., de skulle have. For en sikkerheds skyld lavede jeg mig lige et alternativt overblik og sagde:

hvor mange alkoholikere er det, vi har? Ja, det er 80.000. Nå, hvor mange penge er det, de får om året? Ja, det er 9 mill. kr. Altså, 80.000 alkoholikere: 9 mill. kr., 2.000 narkomaner: 42 mill. kr. Men var det muligt på det tidspunkt, sådan som debatten blev kørt herhjemme, at stå frem offentligt og sige, at de 42 mill. kr. til narkomanerne skulle vi ikke give? Det var jo helt umuligt, sådan som planlægningsdebat føres her i landet. Men det er dog et tydeligt billede på, hvad det er for noget, vi går og gør, når vi tror, vi planlægger herhjemme. Der er jo ingen plan for investeringen i et tilfælde som det, jeg her har nævnt.

Jeg skal slutte med at sige, at hvis hr. Simonsens forslag har virket som en inspirator til en debat om alle disse planlægningsproblemer, har det virkelig været gavnligt, at det kom, og så skal han have tak for det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Simonsen): Må jeg indledningsvis takke såvel ministrene som de forskellige partiers ordførere for den, må man vel sige, særdeles positive modtagelse, dette forslag har fået. Jeg må indrømme, at det kan blive meget svært at gå ind i en debat om de mange enkeltpunkter, som har været rejst, fordi debatten jo er kommet til at sprede sig over næsten hele spektret: styringsproblemer, perspektivplanredegørelse, byrdefordeling, socialpolitik, økonomi og til sidst hr. Kurt Brauers rejseplaner.

Men det, der for mig har været særdeles glædeligt ved denne debat, er ikke alene den positive modtagelse, men i og for sig også understregningen af, at det nu er muligt at føre en saglig debat om områder, der har med det sociale at gøre, uden i den forbindelse at blive mistænkt for at være asocial.

I så henseende synes jeg debatten har været ret skelsættende og lover godt for, at vi kan komme videre. For når vi har taget specielt spørgsmålet om børneinstitutioner og plejehjem op, er det netop ud fra den betragtning, som hr. Dahlggaard var inde på, at i henhold til finansministeriets redegørelse af 30. august i år var det de to områder, hvor man hurtigst kunne komme i gang med noget konkret. Hvis vi tager det, der i redegørelsen står f. eks. om folkeskolen, er der jo nævnt argumentationen med, at